

duer ganske simpelt ikke at tale om alsidig kulturstøtte, hvis vi fortsat insisterer på, at penge kun kan komme fra én kilde: statskassen.

Og der er det altså vigtigt, at man får erhvervslivet med som medsponsorer. Erhvervslivet kan ikke forstå, at vi politikere ikke for længst har indset, at kulturpolitik jo også er skattepolitik – det er sagt til skatteministeren og til hr. Frank Aaen fra Enhedslisten – og at skattepolitikken selvfølgelig skal være kulturlivets medspiller.

Derfor synes vi ikke, at det forslag, som regeringens kommer med her, er ambitiøst nok. Der er ikke luft nok under vingerne, det vil ikke være med til at give dynamik i indkøb af kunst og kultur.

Jeg vil godt give et kort eksempel, også fra kulturens verden. I dag kan en virksomhed trække udgiften fra, når den sponsorerer en idrætsklub. Det er et smukt, rigtigt samarbejde, og det har fået de små foreninger til at blomstre op rundt omkring, også de store, og har været med til at give styrke til at udvikle arbejdet i idrætsforeningerne.

Men hvis den samme virksomhed får den idé, at den gerne vil støtte en lokal skulptør eller kunstmaler og vil udsmykke gange og kontorer med hans eller hendes værker, jamen så er der ikke noget fradrag at hente. Virksomheden får fradrag for indkøb af den sofa, som f.eks. en kunde kan sidde og hvile benene i, men ikke for de malerier, som både kunder og medarbejdere hviler øjnene på.

Det er noget underligt, uretfærdigt noget, og derfor er det på tide, at fradragsretten også kommer til at gælde indkøbt kunst, og ville det da ikke være ideelt, om vores kulturpolitik satte sig som mål at give kunstneren en reel arbejdsplads i samfundet ved på denne måde at opfordre erhvervslivet til at bestille malerier, kunst, kultur osv. og give kunstnerne en ordentlig pris for det? Der er jeg som sagt sikker på, alle kunstnere vil foretrække denne respekt frem for legaternes almisser.

Og dér forstår vi ikke, at der stadig væk er politikere, der insisterer på at betragte de udøvende kunstnere som nogle stakler, der ikke kan klare sig selv. Der er kunstnere, som udfører en stor indsats for samfundet, som vi bare ikke på ordentlig måde forstår at værdsætte og honorere i dag. Derfor handler det altså også om, at vi giver billedkunstnerne mulighed for selv at tjene deres penge. Det har de ikke i dag.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Er hr. Brian Mikkelsen ikke enig i, at afskrivning, der ydes, fordi et aktiv, en maskine, nedslides, bare er en skatteteknisk god måde at indrette skattebetalingen på, mens der med en afskrivning, som ikke har med nedslidning at gøre – og et billede bliver jo mig bekendt ikke nedslidt, ofte bliver det mere værd, altså det modsatte – jo ikke er tale om noget, der skal skrives af på, andet end at det er rent tilskud?

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Brian Mikkelsen: Hvis vi vil give tilskud – og det er jo det, det drejer sig om – hvis vi vil lade det offentlige give tilskud, skal vi så ikke have lidt hånd i hanke med, hvad vi giver tilskud til? Og er hr. Brian Mikkelsen ikke enig i, at hvis vi gør det på den her måde over skatten, så er det først og fremmest de kunstnere, der i forvejen klarer sig godt, der får støtten, for det er dem, der bliver valgt til at udsmykke de private virksomheders bygninger?

Er det dem, der skal have støtten? Dem, der allerede får anden offentlig støtte? Dem, som i forvejen tjener styrtende på deres kunst, måske? Er det lige præcis dem, vi skal give støtte, eller er det måske ikke dem, der er på vej, dem, der eksperimenterer, dem, der er fornyelse? Er det ikke dér, vi hovedsageligt skal give støtten?

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg vil først gøre op med den misforståelse, som hr. Frank Aaen åbenbart har, at det er en god investering rent økonomisk at investere i kunst og kultur. Det viser al erfaring at det desværre ikke er, og derfor handler det jo altså om, at man investerer i en æstetisk nydelse for både medarbejdere og for de kunder, der eventuelt kommer i en virksomhed; at man forstår, at virksomhederne har en rolle at spille i indkøbet af kunst og kultur; at finansieringen ikke kun skal komme fra den kilde, der hedder staten. Det vil alt andet lige medføre, at der kommer et større flow af penge ind i den verden, som hedder, man kan købe noget billig kunst.

Så vil jeg også gøre op med den misforståelse, som hr. Frank Aaen et par gange er kommet med her i dag, altså, at det kun ville rette sig mod de veletablerede kunstnere. Det er jeg helt, helt, helt uenig i, for det er jo rigtigt, at som det er i dag, hvor der ikke er den fradragsret, der får man lov til at købe af ham, som vi ikke rigtig har nævnt i dag, Per Kirkeby – hr. Frank